

”יהי רצון... שִׁיְהִיָּה לִי עֵסֶק זֶה לְרִפּוּאָה, כִּי רופֵּא חָנַם אֶתָּה.

(תפילה לרפואה בעת נתינת תרופה, שׁוׁע סימן רל)

איתך בתפילה. כשאת רק רוצה
שהוא יבריא, אנחנו שם איתך.

נורופן לילדים

עד 8 שעות בלי חום וכאבים

מכיל: ibuprofen. יש לציין בעלון לצרכן לפני השימוש.
מגיל 3 חודשים עם מרשם רופא, ומגיל 6 חודשים ללא מרשם רופא.

פנור - אנדרה

”נסענו במשך הלילה במשאיות מקרטעות. עוברים ממשאית למשאית. מאושרים, חוששים, לא מעכלים שסבא איתנו, ב”ה. ושדווקא אבא שכל כך רצה וייחל להגיע לארץ הקדושה, לא זכה לזה. אחד הניסים שליוו אותנו בדרך, היה בעקבות מקרה טראגי שקרה שנתיים לפני כן, כאשר אז, אונייה בשם ”אגוז” שגם העלתה עולים ממרוקו לארץ, טבעה. 48 איש טבעו אז, אלוקים ישמרו ומשום כך דאגה מאז הסוכנות למטוסים, ולא לאניות. זה הקל עלינו חלק מהדרך”.

הגעתם לארץ ישראל הקדושה.

”הגענו לארץ לבד. אמי כאלמנה ואיתה תשענה יתומים. התעקשנו להגיע לירושלים. איימו עלינו שיחזירו אותנו למרוקו, אך לא ויתרנו. הגענו בסוף למעברה בירושלים. לצריפים רעועים, שכל רוח קטנה גרמה לרעפים לעוף, והגשמים הציפו אותנו באופן קבוע. מה שלא מנע מאימא בכל זאת לנשק את האדמה כל פעם לאחר הצפה. אשת התפנוקים העשירה ממרוקו סבלה הכל, אך לא הרגישה סבל. הרי היא הייתה בארץ ישראל!

אבא לא היה איתנו, חסרה גם שמחת החיים שלו, ובעיקר חסרה המסורת החזקה שהעביר והטמיע בנו...”

רוזה נאנחת ואני שואלת אותה: נשמע שלפני כן היהדות הייתה חלק מאוד משמעותי בחייכם, ושאבא היה זה שהחזיק את המסורת.

מי החזיק אתכם עכשיו?

”אני הלכתי לבית ספר של חב”ד, שם הרגשתי מיד שהגעתי למקום הנכון לי. היחידה מבין כולם שהתחברה. אך שאר הילדים התרחקו לאיטם.

הדת הלכה ונעלמה מהבית.

עד שנשארת לבד, ילדה בת עשר שמתעקשת להאיר הלאה את להבת היהדות שתחמם אותנו”.

איך יכולה ילדה קטנה לעמוד במשימה כזו?

”הקב”ה נשף בעורפי לא להתרחק ממנו”. בקולה של רוזה נמסכת נחישות, ייעוד ואמונה, ”הוא גרר אותי חזרה אליו, כל הזמן. גם כאשר אני כבר התייאשתי! המנהל הרב איזנבאך היה האבא הרוחני שלי. הייתי חדורת מטרה. מלאה בזיכרונות מתוקים”.

כי אשב בחושך ה' אור לי

רוזה מפליגה בזיכרונות נעימים: ”לכולנו היה זיכרונות מתוקים ממרוקו, מאבא, מהמסורת היפה שלנו. בכל שבת הייתי הולכת עם חברות לבית הכנסת ל”קבלת שבת”, התפילה המוכרת הזכירה את אבא, נתנה לי כוח לניסיונות שחיכו לי בבית. בבית היו נרות דולקים ופלטה והיינו יושבים לסעודת שבת. אבל אחי ואחיותיי דחקו שנגמור כבר וביקשו שאכנס כבר לחדר כי הם רוצים לצפות”.

ואת לבד שם, בחדר החשוך, שומעת את קולות החגיגה בחוץ?

”זה לא היה קל, בכלל לא. זוכרת את עצמי יושבת, מתחננת ומתפללת שאתחתן צעירה, עם בעל חרדי, חזק. שאזכה כבר לשולחן שבת משלי”.

בשבת בבוקר הייתי הולכת לבית הכנסת. שם הייתה אווירה משפחתית, כולם הכירו את כולם ודאגו לכולם. התפילה הייתה מלאת פיוטים, מרגשת. הייתי ילדה בת ארבע עשרה וכבר אז התרגשתי כל כך, בכיתי כאשר הפייטן הגיע ל”נשמת כל חי”...

אחרי צ”י ירדתי ברגל לבית וגן. לתכנית ”בתיה”. השעה הזאת החזיקה אותי נתנה לי הווי, עם סעודה שלישית מרוממת. נותנת כוח לכל השבוע”.

נשמע שהיית צריכה הרבה כוח...

רוזה לא מכחישה, אך גם לא מתלוננת, היא ממשיכה להסביר לי בחיוך.